

25 Ιουνίου 2014

«Έκαιγε το χέρι μου...»

/ Γενικά

Carmen Olmos

Ροδοκόκκινος από χαρά άνοιξε την πόρτα του σπιτιού του ο κυρ-Γιώργης και ξέσπασε με ενθουσιασμό:

— Δεν ξανάνωσα ποτέ μου τέτοια χαρά, Αγλαΐα! Αυτό το Πάσχα θα το θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή!...

—Μα τι έπαθες, παιδάκι μου; ρώτησε η γυναίκα του. Ηρέμησε! Κάτσε. Τι συνέβη; Έφερες τα λεφτά; Σε περιμένω για να πάμε το δώρο που είπαμε. Πρέπει να βγούμε σύντομα στην αγορά. Μέγα Σάββατο σήμερα. Δεν μπορώ να γυρίζω στους δρόμους.

—Καλά, καλά! Όλα θα γίνουν. Μη βιάζεσαι!

—Δηλαδή, τι μη βιάζεσαι; Άλλαξες πάλι; Δεν θα πάμε για το δώρο; Έτσι θ' αφήσουμε τα παιδιά τέτοια μέρα;

—Το 'κανα το δώρο μου!

—Το έκανες; Δεν σε καταλαβαίνω! Μόνος σου; Χωρίς εμένα; Και τι πήρες; Και που το πήγες; Δεν συμφωνήσαμε να πάμε να το διαλέξουμε μαζί;

—Νόμισα ότι δεν θα είχες αντίρρηση και διαφορετική γνώμη.

—Μοιάζεις με αίνιγμα! Τι έγινε λοιπόν; Για μίλα καθαρότερα, Χριστιανέ μου, για να μη χαλάσουμε τις καρδιές μας πασχαλιάτικα!

—Καλά. Έλα. Κάτσε εδώ στον καναπέ και θα σου τα πω με τη σειρά. Φέρε μου ένα νερό.

Και αφού τακτοποιήθηκαν, άρχισε ο κυρ-Γιώργης:

—Όπως είπαμε το πρωί, ξεκίνησα για το συνοικισμό, για να πάρω το νοίκι από τους Ρωσοπόντιους, που βάλουμε στο σπίτι μας εδώ και δυο χρόνια, όταν έφτασαν σαν κυνηγημένα πουλιά στην Ελλάδα.

Πήγα λοιπόν, χτύπησα το κουδούνι και βγήκε η ψηλόλιγνη χαροκαμένη μάνα και μου 'πε κλαμένη:

— Συγγνώμη, κύριε! Μας συγχωρείτε που αργήσαμε να σας δώσουμε τα λεφτά. Μας βρήκε συμφορά τους έρμους! Που να σας τα λέω! Αχ! Αχ! Αρρώστησε το μικρό μου κοριτσάκι. Έχει λευχαιμία, λένε οι γιατροί. Μέρες τώρα τρέχουμε στα Νοσοκομεία. Οι γιατροί της Κατερίνης μας συμβούλεψαν να πάμε στη Θεσσαλονίκη για καλύτερα, και το πήγαμε. Είχαμε τρεξίματα, γι' αυτό καθυστερήσαμε να σας δώσουμε τα λεφτά. Περιμένετε μια στιγμή να σας τα φέρω.

Και πήγε που λες, Αγγλαία μου, στο διπλανό δωμάτιο και μου 'φερε το μηνιάτικο. Το πήρα, είπα «ευχαριστώ», ευχήθηκα «περαστικά» για την κόρη τους και «καλό Πάσχα» και βγήκα στο δρόμο.

Καθώς όμως προχωρούσα, θέλω να με πιστέψεις, Αγγλαία, ένιωθα σαν να έκαιγε το χέρι μου! Δεν μπορούσα να ησυχάσω. Μια δυνατή φωνή αντηχούσε μέσα μου: «Έχουν άρρωστο μικρό παιδί, και μάλιστα με λευχαιμία. Τρέχουν σε γιατρούς. Δεν

έχουν δικό τους σπίτι. Εσύ έχεις δύο. Γυρίζουν στα πεζοδρόμια και στις λαϊκές αγορές, για να βγάλουν κανένα μεροκάματο. Τι Πάσχα θα κάνουν αυτοί οι άνθρωποι; Εσύ τα έχεις όλα άφθονα και σκέφτεσαι να πάρεις κι άλλα δώρα για τα παιδιά σου, που τα 'χεις μάλιστα καλοπαντρεμένα. Ρωτάς αν ψώνισαν τίποτε ιδιαίτερο για αύριο αυτοί; Η μήπως θα περάσουν όπως-όπως κι αυτή τη μέρα;...»

Ήταν τόσο δυνατή αυτή η φωνή μέσα μου, Αγλαΐα, που δεν άντεξα. Ενώ είχα φτάσει στη στάση του αστικού, έκανα μεταβολή και ξαναγύρισα στο σπίτι. Χτύπησα πάλι το κουδούνι και ξαναβγήκε στην εξώπορτα η Πόντια.

— Ορίστε, κυρ-Γιώργη! Μήπως έγινε κανένα λάθος στο μέτρημα; με ρώτησε.

—Όχι! Όχι! «Ήταν πολύ σωστά! της είπα. Μα, μια και είναι βαριά άρρωστο το παιδάκι σας, να σας δώσω πίσω το νοίκι. Δεν πειράζει. Είναι πληρωμένος ο μήνας. Εσείς έχετε ανάγκες τώρα. Πηγαينوέρχεσθε στη Θεσσαλονίκη. Ναύλα, φάρμακα, έξοδα. Κρατήστε τα! Καλή Ανάσταση!

Τα πήρε, που λες, γυναίκα, κι έσκυψε να φιλήσει το χέρι μου. Με χιλιοευχαρίστησε και με γέμισε ευχές για το σπίτι μας. Και, πίστεψέ με, το χέρι μου, που έκαιγε πρωτύτερα, τώρα ήταν δροσερό. Το είχε δροσίσει με τα καυτά της δάκρυα... Μα τι έχεις, Αγλαΐα; Γιατί κλαις; Δεν χάθηκε ο κόσμος που δεν θα κάνουμε δώρο στα παιδιά! Μήπως τους λείπει τίποτε; Θα τους κάνουμε δώρο στη γιορτή τους. Στο υπόσχομαι!

—Δεν κλαίω γι' αυτό, άντρα μου. Καλά έκανες, αλίμονο! Τι αξία έχει ένα νοίκι. Μακάρι να 'δίνες και πιο πολλά. Κλαίω, γιατί, καθώς τα 'λεγες, θυμήθηκα τη μακαρίτισσα τη μάνα μου. Σου τα 'χω ειπωμένα άλλωστε. Τι τράβηξαν κι εκείνοι, όταν είχαν έρθει πρόσφυγες μετά τη Μικρασιατική καταστροφή! Μου τα 'λεγε πότε-πότε, όταν ήμουν παιδούλα, και κλαίγαμε μαζί. Αχ! Καταραμένη προσφυγιά! Καλά έκανες! Χαλάλι τους! Εγώ μάλιστα λέω να βρούμε κι άλλον τρόπο να τους βοηθήσουμε. Να, ας τους αφήσουμε, λέω, δυο-τρεις μήνες ακόμη στο σπίτι μας χωρίς να πληρώνουν και βλέπουμε... Η Παναγία σε φώτισε!

—Δεν σου το 'πα πως δεν θα είχες αντίρρηση για το δώρο μου, γυναίκα; Δεν ξέρω μήπως εγώ την καρδιά σου;...

Πηγή: Γεωργίου Γ. Ψαλτάκη· Θεολόγου - Ιεροκήρυκος, *Ήταν θαύμα της Παναγίας· 50 αληθινές ιστορίες, Έκδοσις Αδελφότης Θεολόγων «Ο Σωτήρ», σελ. 182-184, Αθήναι 2013.*